

Βένια— Δημητρακοπούλου

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΑΘΗΝΑ ΓΚΟΡΟΥ goratbi@enet.gr
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ
JORDAN MAKAROF www.jordanmakarof.com

Δίνοντας πρόσωπο στην πέτρα

ΚΑΠΟΤΕ, ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΠΕΤΡΑΔΕΣ ΝΑ ΧΤΙΖΟΥΝ, ΖΗΤΗΣΕ ΥΛΙΚΑ ΚΙ ΕΡΓΑΛΕΙΑ. ΕΤΣΙ ΕΦΤΙΑΞΕ Η ΒΕΝΙΑ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΓΛΥΠΤΟ ΤΗΣ, ΠΡΟΣΠΑΘΩΝΤΑΣ ΝΑ ΤΙΘΑΣΕΨΕΙ ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΥΛΙΚΟ. ΑΝΟΙΞΕ ΕΤΣΙ ΤΟΝ ΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΡΟΜΟ, ΑΝΤΛΩΝΤΑΣ ΕΜΠΝΕΥΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΓΥΡΩ ΤΗΣ.

Προέρχεται από οικογένεια δικηγόρων, αλλά ξεστράτισε γρήγορα, σπουδάζοντας αρχικά θέατρο, κλασικό πιάνο και βιολοντσέλο. Οι καλλιτεχνικές ανησυχίες της και η ανάγκη να δώσει διέξοδο στη δημιουργικότητά της, την οδήγησαν αργότερα στη Σχολή Καλών Τεχνών. Η γλύπτρια Βένια Δημητρακοπούλου είχε από καιρό αρχίσει να δίνει μορφή στην πέτρα, σκαλίζοντας προσωπεία. «Σπάζοντας τις πέτρες ένιωσα τον εαυτό μου να σπάζει τα βαριά που τον καθήλωναν στο μικρό εγώ του και να ελευθερώνεται» γράφει η ίδια. Το έργο της «Με τις σκέψεις μου» αποτελεί μέρος της έκθεσης «Πνοές τέχνης» στο άλσος της Ν. Σμύρνης.

— **Αν κι η πέτρα αποτελεί το κύριο υλικό σας, το τελευταίο σας έργο είναι από χαρτί. Ποιο υλικό σας εκφράζει περισσότερο;**
«Το κυρίαρχο στοιχείο για μένα είναι αυτό το φορτίο που κουβαλώ μέσα μου και γυρεύει να εκφραστεί, να διοχετευτεί σε όποιο υλικό... Αν στην προηγούμενη δουλειά μου η κραυγή βγήκε μέσα από ένα σκληρό υλικό όπως είναι η πέτρα, τώρα η κραυγή, λιγότερο εμφανής σίγουρα, αφήνει το αποτύπωμά της σ' ένα λειπτό και ευαίσθητο υλικό όπως είναι το χαρτί».

— **Προτείνετε μια ερμηνεία για το έργο σας «Με τις σκέψεις μου»;**
«Έχει να κάνει με την έννοια του εγκλωβισμού και της εμμονής. Ο άνθρωπος βρίσκεται ανάμεσα σε δύο αντίρροπες δυνάμεις. Από τη μια η δύναμη της ύλης που μας καθορίζει και μας καθλώνει κι από την άλλη η δύναμη της σκέψης που σχηματίζει την έξοδό μας από αυτή. Η σκέψη, με τη δύναμή της, βγάζει τον άνθρωπο από το μέτρο της φύσης».

— **Την τιμή κάθε έργου σας την καθορίζετε εσείς;**
«Την καθορίζει η γκαλερί, εγώ βάζω πάντα μι-

κρότερες τιμές. Δεν μπορώ να το τοποθετήσω σωστά. Να το αποτιμήσω. Είναι δύσκολο για κάθε καλλιτέχνη να δώσει τιμή στο έργο του».

— **Μέσα σε συνθήκες οικονομικής κρίσης η τέχνη έχει χώρο;**

«Στις συνθήκες αυτές η τέχνη ίσως πάρει μια ανάσα. Έχει βγει στην επιφάνεια μια αλήθεια, δεν μπορούμε πια να κρυφτούμε. Αυτό είναι υπέρ της τέχνης. Κάθε κατάσταση που φέρει μέσα της αλήθεια είναι υπέρ της».

— **Τι αποτελεί για σας έμπνευση;**

«Εικόνες από τη ζωή μου και τον κόσμο μετατρέπονται σε έργα, σε μια συνεχή και ζωντανή διαδικασία. Απλό παιδί σκεφτόμουν με εικόνες και σκέφτομαι ακόμη. Οι εικόνες ήταν πάντα πιο δυνατές από τη λογική μου. Ακόμη και τώρα. Απλώς τώρα μπορώ να τις κάνω κάτι, να τις διαχειριστώ διαφορετικά μεταμορφώνοντας πράγματα και υλικά».

— **Οδηγείτε τα υλικά σας προς μια ιδέα ή αφίνεστε να σας παρασύρουν;**

«Το υλικό με καθοδηγεί. Νιώθω ότι απελευθερώνω από μέσα του κάτι που παρέμενε εγκλωβισμένο για χρόνια. Στην πέτρα, για παράδειγμα, δεν μπορώ να επιβληθώ. Γίνεται, θα έλεγα, μια διάδραση. Κάποτε με πηγαίνει αντί να την πηγαίνω. Όταν άρχισα να σκαλίζω σε πέτρα μια γυναίκα, η πέτρα έσπασε σε ένα σημείο της, συνέχισα να τη σκαλίζω, αλλά ήδη είχε ξεπηδήσει “ο πολεμιστής”».

— **Τι μορφή είχε το πρώτο σας γλυπτό;**

«Πρωτοσκάλισα μια πέτρα. Παρακολουθούσα τους πετράδες που έφτιαχναν τις μάντρες, ζήτησα μια πέτρα και τα εργαλεία κι έφτιαξα την πρώτη εικόνα. Ήταν “η κόρη”».

— **Το τελευταίο σας εργαστήριο βρίσκεται στην μπλε πολυκατοικία των Εξαρχείων. Τι σημαίνει αυτός ο χώρος για σας;**

«Η μητέρα μου, που την ευγνωμονώ γι' αυτό, μου έδωσε το κλειδί ενός άδειου διαμερίσματος σε αυτό το κτήριο ορόσημο του αστικού τοπίου. Εκεί, λοιπόν, το χειμώνα που πέρασε, άρχισα να δουλεύω. Δεν το μετέτρεψα σε εργαστήριο όμως, το κατοίκισα με τον τρόπο που κατοικεί κανείς τα όνειρά του. Αυτή η ελευθερία ήταν αποκαλυπτική».